

Chương 523: Những Lá Thư Quý Giá Được Trao

(Số từ: 2729)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:00 AM 14/08/2023

Hồi đó, thư từ là một thứ xa xỉ hiếm có trong một thế giới dựa vào ma pháp [dịch chuyển tức thời hàng loạt] để làm nguồn cung cấp.

Tuy nhiên, một số thư đến thường xuyên.

Đối với những người lính ở tiền tuyến, nhận được thư từ gia đình của họ là một động lực tinh thần tuyệt vời. Nó nhắc nhở họ về người mà họ đang chiến đấu.

Nhưng những lá thư như thế không nhiều.

Thông thường, sẽ có quá nhiều để xử lý. Nhưng thật đáng buồn, nhiều binh sĩ đã mất gia đình trong sự cố Cánh cổng.

Vì vậy, số lượng chữ cái là ít. Và trở trêu thay, điều đó đôi khi khiến chỉ huy cấp cao giao chúng dễ dàng hơn.

Sau khi buổi biểu diễn của Lanian Sesor kết thúc, Heinrich đến doanh trại của Lint.

Các chữ cái đã được sắp xếp theo tên.

—Lint, Heinrich, Cliffman và Erich de Lafaeri đang ở trong doanh trại.

Cliffman đang lạnh lùng xé từng bức thư của mình.

“Cayer đâu?”

Lint hỏi. Erich nhún vai.

“Có lẽ cậu ta đang âu yếm Ark Crystal. Cậu ấy nói mình sẽ ngủ ở đó tối nay và không thể đến.”

Ark Crystal là một cỗ vật khổng lồ lưu trữ năng lượng ma thuật.

Cayer cảm thấy có trách nhiệm với điều duy nhất anh có thể làm: Bảo vệ nó.

Redina cản nhắc anh ta mỗi ngày, nhưng anh ta không bỏ bê nhiệm vụ của mình.

Họ nhớ nhau, nhưng họ không buông lời.

Nhưng họ cũng có chút bực bội với nhau, mặc dù họ biết thật không công bằng khi đổ lỗi cho nhau về những điều mà họ không thể giúp được.

Bộ đôi tốt nhất, nhưng họ không thể chịu đựng được nhau.

“Vậy thì tôi sẽ đưa những thứ này cho cậu ấy.”

Lint nhặt vài lá thư cho Cayer rồi biến mất trong nháy mắt.

*Whoosh!

Anh ấy xuất hiện trở lại ngay lập tức, không có những lá thư.

Lint đã dịch chuyển đến Ark Crystal, đưa cho Cayer những lá thư và quay lại.

“Wow, cậu đã thực sự tiến bộ.”

Erich nói. Lint nghe rồi cười.

“Thật vậy, tôi đã tiến bộ. Ngay cả tôi cũng có thể thấy điều đó.”

Erich và Heinrich bật cười trước lời nói của Lint.

Anh không còn là kẻ yếu đuối nữa.

Anh ấy đã vượt qua những ngày mà anh ấy chỉ có thể [dịch chuyển tức thời] trong tình trạng khóa thân. Bây giờ khả năng của anh ta không có nhược điểm.

“Dù sao thì, lần này cậu có nhiều thư nhất.”

Lint nói với Heinrich. Heinrich ngồi xuống.

Heinrich đã nhận được nhiều thư nhất.

Một con số lớn đáng ngờ.

Hầu hết trong số họ không phải từ Hoàng tộc của mình.

Cả Lint, Erich và Cliffman đều không có bất kỳ lá thư nào từ gia đình của họ.

Quê hương của họ đã bị xóa sổ bởi sự cố Cánh cổng. Vì vậy, không có thư từ người thân của họ.

Tất cả họ đã không nhìn thấy gia đình của mình chết. Nhưng đến một lúc nào đó, họ phải chấp nhận rằng gia đình của họ đã không còn trên cõi đời này.

Họ chôn sâu nỗi đau và sự tức giận của họ trong trái tim của họ. Nhưng họ không nói về nó.

Nhưng họ vẫn còn một số lá thư trước mặt.

Heinrich có hầu hết chúng.

Erich khoanh tay và mỉm cười.

“Có nghĩa là người cứu được nhiều người nhất sẽ nhận được nhiều thư nhất.”

Đây là những lá thư từ những người họ đã cứu.

“Không, nếu cậu thực sự muốn so sánh, tôi cũng đã tiết kiệm được rất nhiều! Giết quái vật rất khó, nhưng không ai có thể đánh bại tôi trong các nhiệm vụ giải cứu.”

Lint nói. Erich cười khúc khích.

“Chà, tôi biết điều đó, nhưng mọi người ấn tượng hơn khi nhìn thấy một bầy quái vật bị thiêu chết ngay trước mắt họ. Cậu di chuyển quá nhanh đến nỗi mọi người thậm chí không nhận ra rằng họ đã được giải cứu. Không phải Heinrich ấn tượng hơn sao?”

Lint thở dài thườn thượt và nhặt một phong bì lên.

“...Cậu đúng. Chết tiệt.”

Tại đơn vị đồn trú của Royal Class, Heinrich là sĩ quan được yêu thích thứ hai sau Ellen.

Số lượng thư cho Ellen nhiều đến nỗi chúng không còn được chuyển đến nữa.

Ngay cả khi Ellen có được chúng, cô ấy cũng không thể đọc hết được. Và nếu họ bắt đầu giao hàng, nó sẽ làm rối loạn việc vận chuyển các vật dụng thiết yếu khác. Văn phòng chuyển phát thư thậm chí còn có biển báo rằng không thể gửi thư cho Ellen.

Đó là lý do tại sao Heinrich nhận được nhiều thư nhất sau Ellen. Anh ấy là người tiếp theo về danh tiếng.

[Xin chào, Heinrich. Bạn có thể không nhớ tôi, nhưng tôi là Seria. Bạn đã cứu tôi ở Aristol năm ngoái. Tôi đã gửi một bức thư trước đây, nhưng tôi không chắc liệu bạn có nhận được không.]

Thành thật mà nói, Heinrich không thể nhớ khuôn mặt của những người anh đã cứu.

Có quá nhiều người trong số họ.

Nhưng khi họ đề cập đến nơi này, Heinrich có thể mơ hồ nhớ lại những gì mình đã làm ở đó.

Có bao nhiêu người đã chết và bao nhiêu người anh đã cứu.

Những người gửi thư là trẻ em, người lớn và thậm chí cả những người lính.

Những lá thư từ những người lính hầu hết là từ những người không thể chiến đấu được nữa.

Họ đã bị thương nặng và tàn phế vì không được chữa trị kịp thời.

Họ gửi thư chúc Heinrich khỏe mạnh.

Một số họ gửi thư thường xuyên chứ không chỉ một lần.

Heinrich không biết mặt họ, nhưng anh nhớ tên của họ.

Có lúc hắn không có thời gian, nhưng khi ở Đế quốc, hắn sẽ cố gắng hồi âm.

Các bức thư có nội dung khác nhau nhưng đều cảm ơn Heinrich và chúc anh sức khỏe.

Heinrich thường cố gắng đọc tất cả các bức thư gửi đến cho mình.

Anh đã chứng kiến quá nhiều cái chết đến nỗi đôi khi anh tự hỏi mục đích của tất cả những điều đó là gì.

Những lá thư này nhắc nhở anh rằng những gì anh làm không phải là vô nghĩa.

Vì vậy, anh ấy đã tìm thấy hy vọng trong những lá thư này, giống như họ đã tìm thấy hy vọng trong anh ấy.

Rằng bằng cách nào đó họ có thể tiếp tục sống.

Rằng bằng cách nào đó họ có thể sống sót.

Và thế là, Heinrich đọc những lá thư với vẻ mặt nghiêm túc.

Lint và Erich đọc tất cả các bức thư họ nhận được.

Erich cũng từng là một người chỉ mạnh hơn những người khác một chút khi anh ấy tham gia.

Anh ấy không đáng chú ý lắm.

Nhưng tài năng.

Chỉ một số ít người có tài năng mới có thể tham gia Royal Class.

Tài năng đã hiếm.

Erich không có lựa chọn nào khác ngoài việc tích lũy nhiều kinh nghiệm thực tế và sử dụng chất tăng trưởng có tên là Moonshine.

Kết quả là Erich de Lafaeri trở nên mạnh mẽ như một hiệp sĩ cấp cao của Thánh Hiệp sĩ.

Họ là những tài năng được tuyển chọn từ khắp lục địa.

Có thể là điều tự nhiên khi tài năng như vậy phát triển nhanh như vậy. Có lẽ việc ai đó đạt đến trình độ mà phải

mất hàng chục năm làm việc chăm chỉ trong một thời gian ngắn là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng so với Ellen và Reinhardt, tốc độ phát triển của những người khác dường như chậm một cách đau đớn. Hai người đó là những sinh vật ở một cấp độ khác nhau. Không ai có thể so sánh với họ.

Một người là Anh hùng, người kia là Ma vương.

Ngoại trừ hai người đó, có một số người trong Royal Class đã phát triển rất nhanh.

Một ví dụ điển hình là Cliffman, người nhận được nhiều thư nhất sau Heinrich, hoặc B-11 Ludwig.

Cả hai đều đã tự mình đánh thức [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình trước Sự cố Cổng. Với sự giúp đỡ của Moonshine, cả hai đều có thể đạt đến đỉnh cao của Master Class.

Sức mạnh tinh tế và ma thuật của họ cho thấy rằng họ có thể đạt đến Master Class trước cuối năm nay.

Có những người khác, như Delphine Izzard, người đã đánh thức một sức mạnh mới: [Tinh linh ma pháp].

Scarlett cũng được đánh giá cao với tư cách là một quyền lực cấp cao nhất, mặc dù không bằng Ludwig hay Cliffman.

Cliffman đọc tất cả các lá thư của anh ấy với vẻ mặt nghiêm nghị và cẩn thận cất chúng đi.

"Tôi sẽ đi."

Khi Cliffman cố gắng rời khỏi doanh trại, Lint đã gọi anh ta.

"Này, cậu định tiếp tục solo trong bao lâu nữa? Nó đã từng hoạt động, nhưng bây giờ chúng ta di chuyển với quân đội. Hành động một mình cũng có giới hạn."

"..."

Cliffman không trả lời câu nói của Lint. Anh im lặng một lúc.

"Ở một mình sẽ tốt hơn."

"Cho dù cậu có tự tin đến đâu thì điều đó cũng không thông minh. Cậu thực sự có thể chết."

"Có lẽ..."

Cliffman khẽ thì thầm.

"Nó luôn được giải quyết bằng cách nào đó. Nó cũng sẽ thành công trong tương lai."

Anh ta để lại những lời lạ lùng đó và rời khỏi doanh trại. Lint nhìn ra cửa và thở dài.

"Tôi lo rằng cậu ấy sẽ thực sự chết trong một tình huống khó khăn như thế..."

"Để cho cậu ta đi. Theo tôi, tài năng của cậu ấy đã có [sức mạnh siêu nhiên]."

Erich thở dài thườn thượt trước những lời của Lint.

"Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng..."

Cliffman, một thiên tài chiến đấu.

Tài năng của anh ấy là để chiến thắng.

Bằng cách nào đó, chiến thắng là chức năng của tài năng của anh ấy.

"Tôi cũng sẽ sợ lãnh đạo một đơn vị nếu tôi thấy tất cả đồng đội của mình chết vài lần."

"Ờ ừm nhưng..."

Chiến đấu luôn không thể đoán trước.

Mọi thứ có thể trở nên tồi tệ và có thể có quá nhiều kẻ thù hoặc kẻ thù quá mạnh.

Trong thời gian dài và khó khăn đối phó với Sự cố Cổng, nhiều đơn vị đã bị xóa sổ bởi những yếu tố này.

Cliffman đã giết nhiều quái vật và cứu nhiều người trong Sự cố Cổng.

Và cũng không ít lần anh phải đối mặt với những tình huống bất ngờ.

Đồng đội của anh ta đã chết cho dù họ ở bên anh ta hay dưới sự chỉ huy của anh ta. Thậm chí có những nhiệm vụ

mà anh ấy đã tham gia cùng với các thành viên của Master Class.

Đôi khi anh ta phải đối mặt với quá nhiều kẻ thù và đôi khi anh ta phải đối mặt với những kẻ thù quá mạnh.

Cliffman nhiều lần đối mặt với tình huống sinh tử

Nhưng mỗi lần anh sống sót bằng cách nào đó

Ngay cả khi những người mạnh hơn anh ta nhiều lần chết, Cliffman vẫn giết được những con quái vật xé xác họ và tiêu diệt họ và tự mình sống lại

Một số người tranh luận xem ai giết được nhiều quái vật nhất

Đó có thể là Ellen hoặc có thể là Saviolin Tana hoặc thậm chí là Redina.

Nhưng khi được hỏi ai là người thực hiện nhiều phép lạ nhất, câu trả lời luôn là Cliffman chứ không phải Ellen.

Cả Ellen và Cliffman luôn thắng.

Nhưng họ đã làm khác đi.

Ellen luôn mạnh hơn kẻ thù của mình.

Các đòn tấn công của kẻ thù không thể làm hại Ellen, và Thánh kiếm Hư không của cô ấy dễ dàng cắt xuyên qua lũ quái vật.

Nhưng Cliffman thì khác.

Cliffman thường phải đối mặt với những kẻ thù mạnh hơn anh ta và vượt quá khả năng của anh ta.

Nhưng anh vẫn chiến thắng.

Anh ấy luôn trở lại với bằng chứng đẫm máu của chiến thắng.

Nhưng nhiều lần đồng đội không về với anh.

Vì vậy, Cliffman bắt đầu hành động một mình vào một thời điểm nào đó.

Nếu chiến thắng bằng cách nào đó là tài năng của anh ấy và nếu tài năng đó chỉ bảo vệ mạng sống của chính anh ấy thì anh ấy không cần phải ở bên bất kỳ ai khác, anh ấy nói.

Nếu một [sức mạnh siêu nhiên] nào đó ngoài tài năng quyết định khả năng chiến đấu và luôn chiến thắng của anh ấy, anh ấy sẽ đơn độc trên bất kỳ chiến trường nào.

Anh ấy bằng cách nào đó sẽ mang lại chiến thắng.

Vì vậy, anh không cần đồng đội.

Đó là tuyên bố của Cliffman.

Tất nhiên, Hoàng tộc và chỉ huy cấp cao đã không mù quáng gửi Cliffman vào bất kỳ trận chiến nào dựa vào [sức mạnh siêu nhiên] của anh ta.

Họ sẽ không mạo hiểm những nguồn lực chắc chắn của mình vào một lực lượng không chắc chắn có thể dẫn đến cái chết.

Vì vậy, Cliffman đã hành động một mình.

Cliffman đã làm những gì có thể với khả năng của mình nhưng anh ấy cũng làm những gì anh ấy không thể.

Cliffman đã giải quyết các tình huống và trở về từ chiến trường nơi mà ngay cả những người mạnh hơn anh ấy cũng đã chết.

Mọi người đều đồng ý rằng Cliffman có một tài năng phi thường trong Temple.

Nhưng tất cả những ai nhìn thấy Cliffman đều cảm thấy nỗi buồn và sự tuyệt vọng dường như mang theo cái chết bên mình.

Cliffman quay trở lại phòng của mình và Heinrich đọc bức thư cuối cùng mà anh ấy có.

Lint và Erich trò chuyện cùng nhau vì họ đã đọc hết các bức thư của họ.

“Tôi nên đặt tên con là gì?”

“...Cậu đang nói với vợ vẫn gì vậy?”

“Không, có một cô gái gửi thư cho tôi hàng tháng. Cô ấy phải thích tôi. Tôi không nhớ khuôn mặt của cô ấy nhưng cô ấy phải là một cô gái!

“...Cậu muốn tôi nói cái gì đây?”

“Tôi có nên nói 'Hãy gặp nhau sau chiến tranh' không? Nếu tôi trả lời 'Hãy gặp nhau', cô ấy sẽ đồng ý phải không?”

“Cô ấy có thể đồng ý... Nhưng tại sao cậu không thay đổi?”

“Mọi người chết khi họ thay đổi bất cần”

Lint vẫn có một số thói quen cũ của mình.

Heinrich mỉm cười khi đọc những lá thư lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

Chẳng phải thật tốt khi họ vẫn còn bản thân non nớt trong tình huống này sao?

Heinrich chỉ còn một lá thư mà không hề nhận ra.

Đó là một lá thư kỳ lạ.

Hầu hết các bức thư đều có tên người gửi trên đó, thường là những cái tên mà Heinrich không thể nhớ.

Người nhận là Heinrich von Schwartz.

Nhưng người gửi:

[Từ một người bạn]

Nó chỉ ghi "bạn bè".

Heinrich không có bất kỳ người bạn nào bên ngoài đồn trú.

Anh bối rối mở phong bì ra.

Anh tò mò không biết người bạn muốn nói gì.

Nhưng khi đọc nó, đôi mắt của Heinrich mở to.

Đó không phải là lời cảm ơn vì đã cứu họ.

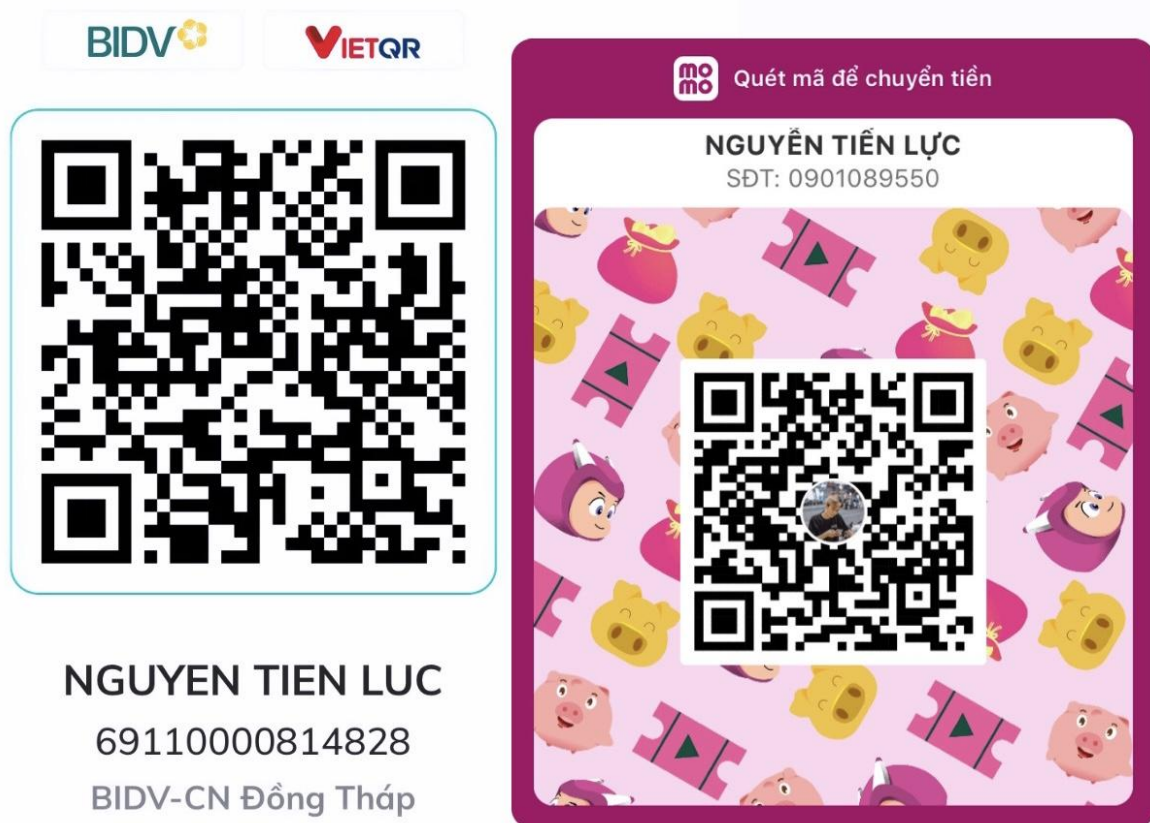
Nó không giải thích người bạn đó là ai.

[Anh chị em của cậu sẽ giết cậu.]

Đó là điều duy nhất trong bức thư.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé
và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương
với id tên @Tienlucc.)*

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading